

[Boligministeren]

til at sikre en forsvarlig drift af disse bebyggelser.

Desværre er der altså i enkelte bebyggelser nogle grupper beboere, som ikke er indstillet på at følge spilllets regler, men som ved deres tilbageholdelse af huslejen søger at' aftvinge samfundet yderligere økonomisk bistand – selv med alvorlig risiko for, at de ved deres handlemåde kan bringe bebyggelsen på tvangsauktion.

Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til to forhold, som har været omtalt blandt årsagerne til huslejeboykot, nemlig de stærkt stigende varmeudgifter og bygningskader.

Alle kender baggrunden for de voldsomme varmeudgiftsstigninger. Det er udgifter, der i alt væsentligt påføres os udefra, og som rammer alle. Det er derfor urealistisk, når der i forbindelse med huslejeboykot stilles krav om en eller anden form for økonomisk kompensation gennem offentlige tilskud. Det er der simpelt hen ikke samfundsøkonomisk mulighed for. Regeringen er klar over de særlige vanskeligheder, som de store varmeudgifter betyder for de økonomisk svagere stillede grupper, først og fremmest folkepensionisterne, og her er regeringen parat til at støtte.

Om bygningskader kan jeg henvise til den ordning, der blev indført i 1978, og som giver mulighed for at finansiere udbedring af sådanne skader efter de samme regler, som gælder omfinansiering af nyt almennyttigt byggeri, dvs. med en offentlig grundkapital og rentesikring. Disse regler tager efter den gældende formulering sigte på de større bygningskader; det kræves, at udbedringsudgifterne efter fradrag af erstatnings- eller forsikringsbeløb skal udgøre mindst 10 pct. af bygningsværdien inden skadens indtræden. Det foreslås, at dette krav skal kunne fraviges i de byggerier, der får driftssikring, altså de såkaldte højrentebyggerier, således at man også kan finansiere mindre bygningskader i disse byggerier efter nybyggerireglerne. Der vil ved gennemførelsen af denne ændring være sikret en rimelig finansiering af bygningskader i disse bebyggelser, og sådanne skader kan derfor heller ikke bruges som argument for huslejeboykot og lignende.

Jeg skal ikke i øvrigt redegøre for detaljerne i lovforslaget. Jeg henviser herom til lovforslaget og de fyldige bemærkninger. Jeg skal dog kort nævne, at det principielle for-

mål med forslaget er at hindre, at en boligafdeling eller et kollegium gennem huslejeboykot af en del af beboerne kan tvinges på tvangsauktion med den følge, at bebyggelsen efter en sådan tvangsauktion ikke længere kan anvendes efter sit oprindelige formål, og at der påføres stat og kommune betydelige tab.

Dette formål søges opnået på den måde, at staten efter forslaget overtager boligafdelingens eller kollegiets fordringer mod de enkelte beboere og samtidig stiller den manglende huslejebetaling til rådighed for afdelingen eller kollegiet. Derefter opkræves beløbet hos de enkelte beboere efter reglerne i kilde-skatteloven, dvs. ved udpantning og lønindeholdelse hos den enkelte arbejdsgiver. Inddrivelsen foretages af de kommunale skattemyndigheder og disses pantefogder.

Inddrivelsen af beboernes restancer vil altså efter forslaget kunne ske dels ved udpantning, dels ved lønindeholdelse. Udpantning foretages af den kommunale pantefoged, og hvis boligtageren fremsætter indsigelse mod dette skridt, videregiver fogeden indsigelsen til fogedretten, der afgør spørgsmålet. Udpantningen udsættes, indtil fogedrettens afgørelse foreligger. Hvis der fremsættes indsigelse mod lønindeholdelse, forudsættes det, at den inddrivende myndighed (skattemyndighederne) videregiver indsigelsen til fogedretten. For at fremme inddrivelsen mest muligt foreslås det, at lønindeholdelsen ikke udsættes, selv om der fremsættes indsigelser over for fogedretten.

Specielt for beboere i kollegier foreslås det yderligere, at der i tilfælde af huslejeaktion åbnes mulighed for at suspendere udbetalingen af studiestøtte i form af stipendier og statsgaranterede lån, så længe en beboer deltager i en sådan aktion.

Lovforslaget åbner endelig mulighed for at sætte et boligselskab eller en enkelt afdeling under administration, indtil forholdene i selskabet eller afdelingen er afklaret så vidt, at der er skabt grundlag for en forsvarlig drift.

Som jeg nævnte i indledningen, beklager jeg, at det har været nødvendigt at fremsætte dette forslag. Jeg kan derfor også slutte med det håb, at det ikke bliver nødvendigt i praksis at anvende den fremgangsmåde, som forslaget åbner mulighed for. Jeg synes, at den lovgivning, der er gennemført i løbet af det seneste år, har vist, at der er vilje til at hjæl-